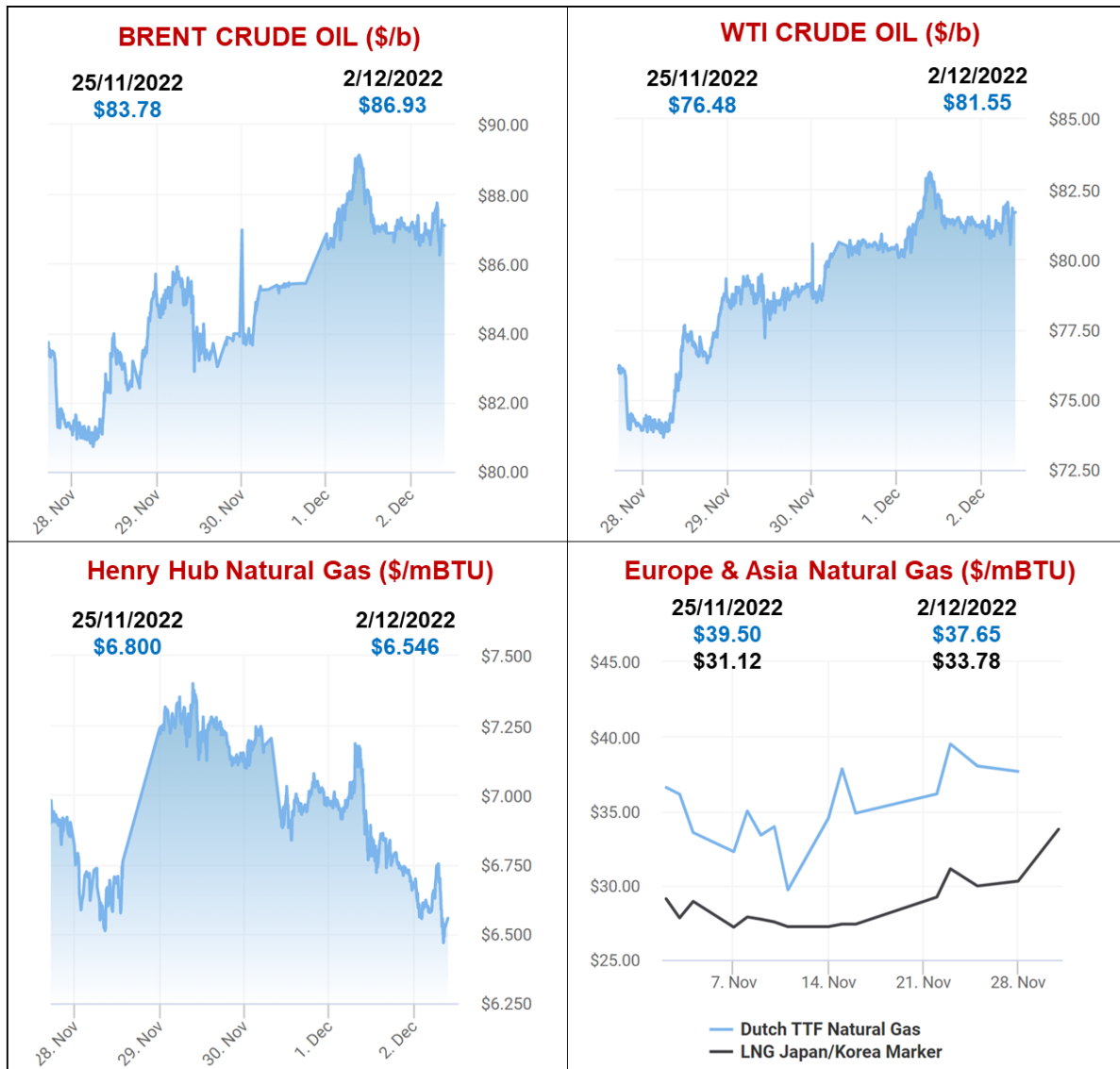

پایش بازار

قیمت انواع مختلف نفت خام در سراسر جهان مجدداً بالا رفت. نفت خام شاخص برنت هر بشکه ۸۶.۹۳ دلار در روز جمعه ۱۱ آذر به فروش رفت. نفت شاخص وست تگزاس اینترمدیت نیز به قیمت ۸۲.۵۵ دلار هر بشکه معامله شد. یعنی هر دو شاخص مجدداً در کریدور ۸۰ دلار قرار گرفتند. این در حالیست که چشم‌ها به جلسه وزرای نفت و انرژی گروه موسوم به اوپک پلاس در ۴ دسامبر (۱۳ آذر) دوخته شده است. در چین اعمال محدودیت‌های مربوط به کووید-۱۹ با نارضایتی برخی از کارگران روبرو شده، اما بنظر می‌رسد دولت چین در سیاست‌های مربوط به تحمل صفر تجدیدنظر

کرده، یعنی کارخانجات چین مجدداً با همه ظرفیت فعالیت کرده، و همین مسئله باعث افزایش قیمت نفت گردیده است. همچنین مذاکرات در دبیرخانه اتحادیه اروپا در مورد سقف قیمتی برای نفت خام روسیه به عدد ۶۰ دلار هر بشکه رسید. نتیجه این فرآیند آن است که روسیه می تواند نفت خود را بفروشد، اما با قیمتی که درآمد قابل توجهی برای استفاده ماشین جنگی اش در اوکراین نداشته باشد. تاریخ نشان داده که سقف قیمتی و سهمیه صادرات کمتر در اجرا موفق بوده است. گمانه زنی در مورد بیشتر شدن نرخ بهره بانکی توسط فدرال رزرو مطرح است، علیرغم این که قیمت برخی از کالاها در ایالات متحده به سطح قبل از شروع جنگ اوکراین بازگشته، اما سطح اشتغال از میزان پیش بینی بیشتر شده است.

تفسیر هفته

۱. با مروری بر تحولات جهان در یک سده اخیر به جرات می توان اذعان کرد رشد اقتصادی و افزایش درآمدهای سرانه کشورها بزرگترین مطلوبیت جامعه جهانی بوده است. مهمترین پارامتر اثرگذار در اتخاذ هر نوع سیاستی ابعاد و پیامدهای اقتصادی آن است. در این میان انرژی بعنوان یکی از نهادهای تولید در علم اقتصاد نقش مهمی را در توسعه جوامع ایفا کرده است. پیشرفت اقتصادی کشورهای توسعه یافته در دهه های اخیر بیش از هر چیزی به وابستگی به منابع پایان پذیر انرژی و بخصوص نفت مربوط بود. همزمان با رشد اقتصادی کشورهای توسعه یافته با تکیه بر منابع پایان پذیر، اثرات منفی استفاده از سوختهای فسیلی نیز اهمیت یافته و امروزه علاوه بر پارامترهای اقتصادی، پیامدهای زیست محیطی و اجتماعی استفاده از این نوع منابع نیز مورد واکاوی قرار می گیرد. اولین نشانه های چنین رویکردی به سال ۱۹۷۲ و اجلاس توسعه پایدار در استکهلم، پایتخت سوئد برمی گردد. نشست که منشاء تبیین موضوعات زیست محیطی بعنوان یکی از شاخصهای توسعه پایدار در سازمان ملل متحد شد. موضوعی که پس از ۲۰ سال شکل جدیتری بخود گرفت. سرانجام با برگزاری نشست موسوم به اجلاس زمین^۱ در ریودوژانیرو برزیل در سال ۱۹۹۲، کنوانسیون تغییر اقلیم سازمان ملل متحد^۲ با امضای ۱۶۵ کشور تصویب شده، برای اولین بار مفهوم «دیپلماسی سبز»^۳ مطرح شد. با شکل گیری کنوانسیون تغییر اقلیم سازمان ملل، سلسله نشستهای مقابله با تغییرات اقلیمی تحت عنوان کاپ^۴ هر ساله برگزار شد که اولین دوره آن در سال ۱۹۹۵ در برلین آلمان برگزار شد. نشست که

¹ The Rio Earth

² UNFCCC: United Nations Framework Convention on Climate Change

³ Green Diplomacy

⁴ COP: Conference of Parties

آخرین دوره آن در بازه ۶ تا ۱۸ نوامبر (۱۵ تا ۲۷ آبان ۱۴۰۱) در شرم‌الشیخ مصر برگزار شد. یک کاپ آفریقایی با شعار «همه برای اقدام» که ماهیت آن از مقابله با سوختهای فسیلی برای کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای در دوره‌های قبل فاصله گرفته و بیشتر بر روی جبران ضرر و زیان کشورهای متأثر از تغییرات اقلیمی تمرکز کرده است. پیش از برگزاری نشست، وزرای محیط زیست آفریقا در ۱۸امین کنفرانس درون قاره‌ای در داکار سنگال گردهم آمده بودند و از تلاش خود برای تشکیل صندوق خسارات کشورهای آفریقایی متأثر از تغییرات اقلیمی خبر داده بودند. هلا السعید، وزیر برنامه ریزی و اقتصاد مصر نیز این نشست را نشست دسترسی عادلانه کشورهای آفریقایی به منابع آب خوانده بود. پیش از پرداختن به خروجیهای این کنفرانس شرم‌الشیخ باید فضای پیش روی این نشست ناشی از تحولات بین‌المللی اخیر را نیز تبیین کرد. تحولاتی که دست کشورهای مقابله‌کننده با تغییرات اقلیمی برای اجرای مصوبات نشستهای قبلی پیرامون کاهش استفاده از سوختهای فسیلی را بسته است و به همین دلیل کاهش استفاده از سوختهای فسیلی و انتشار گازهای گلخانه‌ای به اندازه گذشته در دستور کار نبود. در واقع تحولات یک دهه اخیر منجر به اثر معکوس سیاستهای اقلیمی در تامین امنیت انرژی کشورهای عمدتاً اروپایی شده است. چنین فضایی نقش سه عامل را بعنوان عوامل اصلی شکل‌گیری شکاف عمیق عرضه و تقاضا در بازار انرژی و بخصوص در سوختهای فسیلی پررنگ می‌کند که به ترتیب عبارتند از:

۱. **توافقنامه پاریس:** شروع تغییر ریل جدی جامعه جهانی در استفاده از سوختهای فسیلی را باید به نتایج برگزاری کنفرانس مقابله با تغییرات اقلیمی در سال ۲۰۱۵ نسبت داد. نشستی که در فرانسه با حضور قریب به ۲۰۰ کشور جهان برگزار و در نهایت با امضای ۱۹۵ کشور منجر به توافق پاریس با هدف توسعه انرژی‌های سبز شد. مصوبات این نشست از سال ۲۰۲۰ الزام آور شده و تنها چهار کشور ایران، لیبی، یمن، و اریتره هنوز توافقنامه و پیوستهای آن را در مجالس خود به تصویب نرسانده‌اند. کشورهای حاضر در این نشست با اشاره به افزایش تولید گازهای گلخانه‌ای، بالا آمدن سطح آب دریاها، و گرم شدن زمین، مقابله با انتشار گازهای گلخانه‌ای همچون کربن‌دی‌اکسید را در دستور کار قرار دادند. همچنین در این نشست کمک ۱۰۰ میلیارد دلاری صندوق جهانی اقلیمی^۵ به کشورهای کمتر توسعه یافته برای مقابله با تغییرات اقلیمی تصویب شد.

فارغ از تعهدات کشورهای مختلف در این نشست برای به صفر رساندن انتشارات گازهای گلخانه‌ای تا سال ۲۰۳۰، دولت‌ها، شرکتهای بین‌المللی، و سازمانهای جهانی متعهد به کاهش سرمایه‌گذاری در بخش سوختهای

⁵ GCF: Global Climate Fund

فسیلی شدند. بانک جهانی^۶ و صندوق بین‌المللی پول^۷ نیز در آن زمان متعهد به ندادن یا کاهش وام برای سرمایه‌گذاری در سوختهای فسیلی و حمایت از توسعه انرژی‌های تجدیدپذیر شدند.

۲. کووید-۱۹: شروع همه‌گیری کووید-۱۹ در سال ۲۰۱۹ را باید به عنوان مهمترین اتفاق سده اخیر برشمرد. موضوعی که پیامدهای اثرگذاری آن در همه حوزه‌ها مشهود بوده اما شاید ابعاد اقتصادی آن بیش از سایر زمینه‌ها برای جامعه جهانی اهمیت داشته باشد. اگرچه نمی‌توان هیچ‌گاه بطور رسمی پایانی را برای این بیماری در نظر گرفت اما بررسی آمار مبتلایان و میزان مرگ‌ومیر حاکی از آن است که جهان با کووید-۱۹ که دغدغه اصلی بشر در سالهای ۲۰۱۹ تا ۲۰۲۲ بود، توانسته به رابطه مسالمت‌آمیز برسد. به گزارش پایگاه خبری تاس کووید-۱۹ در سال ۲۰۲۰ بیش از ۵۰ درصد و امروز کمتر از ۱۰ درصد از نگرانی جامعه جهانی را بخود تخصیص داده و در مقابل بزرگترین دغدغه امروز تورم و رکود است.

شروع همه‌گیری کووید-۱۹ در چین بعنوان دومین اقتصاد بزرگ دنیا اهمیت ویژه‌ای داشت. چرا که ساختار اقتصادی این کشور برخلاف ایالات متحده که بر بخش خدمات متمرکز است، عمدتاً وابسته به فعالیتهای صنعتی بوده و با مشاهده اولین نشانه‌های بیماری، کاهش تقاضا برای کالاها، مواد اولیه، و همچنین انرژی شدت یافت. این مسئله سرعت به سایر اقتصادهای بزرگ صنعتی نیز منتقل شد. موضوعی که منجر به کاهش سرمایه‌گذاری و تولید در بخشهای متعدد و بخصوص نفت و گاز شد. چرا که با توجه به شرایط حاکم بر اقتصادهای صنعتی تقاضای وسیعی برای عرضه نفت و گاز وجود نداشت. در این میان کشورهای اروپایی فرصت را برای اعمال و پیگیری سیاستهای توافقی پاریس نیز مناسب دیدند. در همین برهه زمانی بود که گروه اوپک‌پلاس نیز به کاهش ۷.۷ میلیون بشکه‌ای تولید روزانه نفت خام در ۲۰۲۰ نفت خام روی آورد. نکته قابل تامل در مورد کووید-۱۹ اشتباه محاسباتی و شاید عدم اطلاع اقتصادهای بزرگ دنیا نسبت به زمان پایان نسبی این همه‌گیری در دنیا بود. موضوعی که بارها توسط سازمان بهداشت جهانی^۸ نیز مورد تاکید قرار گرفته، و سران این نهاد بین‌المللی از طولانی بودن دوره اتمام این بیماری در جهان خبر دادند. همین امر منجر به کاهش دوچندان تقاضا برای تامین منابع انرژی و توجه به امنیت عرضه انرژی در بسیاری از کشورها بخصوص کشورهای ناحیه یورو شد. موضوعی که با بهبود شرایط کووید-۱۹ در اواخر سال ۲۰۲۱ و اوایل سال ۲۰۲۲ منجر به ایجاد شکاف عمیق در نظام عرضه و تقاضا شد بخصوص که گروه اوپک‌پلاس نیز به بازگرداندن کاهش ۷.۷ میلیون بشکه‌ای تولید روزانه خود در سال ۲۰۲۰ رضایت نداد و بعدتر تنها با افزایشهای ۴۳۲ و ۶۴۸ هزار بشکه‌ای نفت خام در روز بصورت ماهانه موافقت کرد.

⁶ WB: World Bank

⁷ IMF: International Monetary Fund

⁸ WHO: World Health Organization

نتیجه گیری:

برگزاری کاپ-۲۱ در سال ۲۰۱۵ و شروع همه‌گیری کووید-۱۹ در سال ۲۰۱۹ و بهبود شرایط پسا کرونا با شروع سال ۲۰۲۲ همانطور که در دو بخش قبلی ذکر شد منجر به ایجاد شکافی عمیق در عرضه و تقاضا در بازار انرژی بخصوص ناشی از عدم عرضه سوخت‌های فسیلی شد.

در چنین شرایطی نشست کاپ ۲۷ برگزار شد. در کاپ ۲۷ انتظار می‌رفت تصمیمات بزرگی به دلیل همگرایی بحرانهای جنگ اوکراین، تورم جهانی، همه‌گیری کووید-۱۹ و بلایای طبیعی در سال ۲۰۲۲ گرفته شود، اما به طور کلی کاپ ۲۷ نتوانست بهترین اتفاقها را رقم بزند.

طبق سند نهایی کاپ ۲۷ بزرگ‌ترین پیشرفت در مذاکرات سال جاری در رابطه با حمایت از قربانیان تغییر اقلیم بود. از مهم‌ترین اقدامات کاپ ۲۷ می‌توان از "صندوق ضرر و زیان"^۹ نام برد که با تلاش کشورهای درحال توسعه حاصل شد. یک سال پیش، مصر نشست کاپ ۲۷ را به‌عنوان «کاپ سازگاری» و با کلیدواژه "تاب آور" معرفی کرد، اما در نهایت واژه «اجرا» را جایگزین آن کرد. بنابراین کاپ ۲۷ تبدیل حرف‌ها و وعده‌ها به عمل و اجرا را هدف قرارداد. از اینرو با شروع مرحله اجرا، صداقت و مسئولیت پذیری اهمیت بیشتری پیدا خواهد کرد، زیرا صدای اقتصادهای آسیب پذیر و جوان را بارها و بارها به جهان یادآوری می‌کند. مهمترین موضوعات مورد بررسی در این نشست بقرار زیر هستند:

الف- سوخت های فسیلی: استخراج و سوزاندن سوخت های فسیلی ۴۰٪ از گازهای گلخانه ای جهان را تشکیل میدهد. در نشست کاپ ۲۶ سال گذشته در گلاسکو، ریاست نشست تلاش کرد هدف دمایی ۱.۵ درجه را حفظ کند. از اینرو برای نخستین بار از زغال سنگ به عنوان یک مشکل اقلیمی نام برده شد و همچنین کشورها موافقت کردند که مصرف آن را کاهش دهند. این درحالیست که در شرم‌الشیخ، هند که سبد انرژی کشورش متکی به زغال سنگ است، تلاش کرد تمرکز بر کاهش مصرف زغال سنگ را به دیگر سوخت‌های فسیلی منتقل کند. مصر به عنوان رئیس کاپ ۲۷ و مسئول تهیه متن پیش نویس نشست، نه تنها در این متن عبارت «حذف تدریجی سوخت‌های فسیلی» را لحاظ نکرد، بلکه حتی با امضای قراردادهایی در حاشیه نشست، مصرف گاز طبیعی را ترویج کرد. همچنین کشورهایی همچون روسیه، کانادا، و عربستان به جای کاهش تدریجی سوخت های خود در آینده، مایل بودند، بر فناوریهایی که کمک به پاکسازی هوا می‌کند، تاکید کنند. با این حال در کاپ ۲۷ همه کشورهای درحال توسعه که از منابع هیدروکربنی خود بهره می‌برند

⁹ Lose and Damage Fund

¹⁰ Resilience

مانند کنیا و کلمبیا حذف تدریجی سوخت های فسیلی را در تضاد با منافع خود نمی دیدند. همچنین، گروهی از جامعه مدنی آفریقا با طرح ها و سرمایه گذاری های نفت و گاز آسیب رسان به سلامت محیط زیست انتقاد کردند. در رابطه با کاهش کربن نیز در نشست کاپ ۲۶ پیش بینی شده بود در سال ۲۰۳۰ مقدار انتشار جهانی گازهای گلخانه ای ۱۴٪ بالاتر از سطح انتشار سال ۲۰۱۰ باشد. به همین خاطر، برای محدود کردن گرمایش جهانی به ۱.۵ درجه سانتیگراد، انتشار جهانی باید ۴۳٪ کاهش یابد. برای حصول به این هدف، کشورها برنامه کاری را برای افزایش فوری و اجرای کاهش در این دهه حساس تنظیم کردند. درکاپ ۲۷ کشورهای توسعه یافته و آسیب پذیر خواستار مذاکرات طولانی موثر بودند اما اقتصادهای نوظهور از مذاکرات کوتاه و ضعیف حمایت می کردند. تاثیر دیدگاه کشورهای با اقتصاد نوظهور در کاپ ۲۷ نمایان است چرا که معتقدند روند کاری باید غیرتجویزی، غیرتنبیهی، تسهیل کننده، همراه با احترام به حاکمیت ملی، و مطابق شرایط ملی باشد و همچنین به هدف یا اهداف جدیدی منجر نشود. از اینرو توافق شد که مذاکرات در مورد برنامه کاری کاهش انتشار گاز های گلخانه ای تا سال ۲۰۲۶ در دستور کار باشد.

ب- گذار انرژی عادلانه: تهاجم روسیه به اوکراین باعث شکل گیری بحران انرژی در جهان شد و قیمت های حامل های انرژی به شدت افزایش پیدا کرد. در همین راستا، بسیاری از کشورها تولید ذغال سنگ، نفت، و گاز خود را برای کمبود انرژی افزایش دادند. کشورها در کاپ ۲۷ توافق کردند که «گذار انرژی عادلانه و منصفانه» باید بر اساس اولویت های توسعه ملی هر کشور اجرا شود و شامل اقدام های حمایتی و همبستگی اجتماعی، مانند ارائه برنامه های بازآموزی و حمایت از کارگران بخش زغال سنگ باشد که از گذار انرژی آسیب می بیند. با این وجود در کاپ ۲۷ زبان تصمیم نهایی در مورد کاهش کربن و سوخت های فسیلی در بهترین حالت زبان کاپ ۲۶ را تکرار می کند.

ج- صندوق ضرر و زیان: صندوق ضرر و زیان مهم ترین دستاورد کاپ ۲۷ بود. سه دهه پیش، کشورهای جزیره ای کوچک^{۱۱} و کشورهای فقیرتر شروع به طرح درخواست برای جبران خسارت هایی کردند که تغییرات اقلیمی به جوامع آنها وارد می کند. این کشورها در نهایت موفق شدند موضوع «ضرر و زیان» را در دستور کار کاپ ۲۷ قرار دهند. در ابتدا کشورهای ثروتمند تمایلی به اختصاص منابع مالی در این رابطه نداشتند، بنابراین راه حلهایی همچون بیمه و سیستم های هشدار اولیه را در چارچوب کمک فنی برای جبران ضرر و زیان ارائه کردند. در نهایت مذاکره کنندگان اتحادیه اروپا اعلام کردند که اگر منابع اهداکنندگان صندوق گسترش یابد و آسیب پذیرترین کشورهای در حال توسعه را هدف قرار دهد، کاپ ۲۷ با اقدام موثر برای کاهش انتشار با ایجاد چنین صندوقی موافقت و از ایجاد صندوق برای ضرر و زیان حمایت می کند. اتحادیه اروپا

¹¹ Small Island Developing States

تصریح کرد حمایت صندوق فقط باید به کشورهای به اصطلاح «آسیب‌پذیر» از تغییرات اقلیم تعلق گیرد. این اصطلاح و کشورهای مشمول را کمیته انتقالی تعریف خواهد کرد. در چارچوب تصمیم‌های اتخاذ شده کمیته انتقالی بررسی خواهد کرد که برای تأسیس صندوق ضرر و زیان به چه مقدار سرمایه و بودجه نیاز است و این سرمایه باید از کجا تأمین شود. این کمیته در ارتباط با مسائل مهم مربوط به چگونگی گسترش اهداکنندگان به کشورهایمانند چین یا قطر خواهد پرداخت و گزارش خود را برای بررسی به نشست کاپ ۲۸ در امارات ارائه خواهد کرد. طبق تصمیم‌های کاپ ۲۷، بخشی از سرمایه صندوق ضرر و زیان باید از طریق «ترتیبات مالی موجود»، مانند بانک‌های توسعه یا کاهش بدهی‌ها به دست آید. بخش دیگری از سرمایه از محل «منابع نوآورانه» که می‌تواند به معنای مالیات بر سوخت‌های فسیلی، حمل‌ونقل هوایی یا کشتیرانی باشد، تأمین خواهد شد.

د- سازگاری: موضوع تعیین "هدف جهانی سازگاری"^{۱۲} یکی از دستورکارهای مهم کاپ ۲۷ بود. سازگاری با آثار اقلیمی در حال تغییر، همواره برای کشورهایی که بیشترین مواجهه با این تأثیرات را داشته‌اند، از اهمیت خاصی برخوردار بوده و هرگز از اهمیت آن در مذاکرات اقلیمی کاسته نشده است. اما اندازه‌گیری مقدار پیشرفت در موضوع سازگاری سخت‌تر و دشوارتر از شمارش میزان کاهش کربن است.

در این راستا کشورها موافقت کردند چارچوبی را برای رسیدن به هدف سازگاری ایجاد کنند. طرح سازگاری باید آسیب‌پذیری و ظرفیت کشورها برای مقابله با تغییرات اقلیمی را مورد توجه قرار دهد و طیفی از موضوعات شامل آب، غذا و کشاورزی و فقر و شاخص‌ها، معیارها و اهداف مبتنی بر علم را در نظر بگیرد. با این وجود مباحث مربوط به پیشنهاد تهیه گزارش ویژه در مورد سازگاری از سوی هیئت بین‌الدولی تغییر اقلیمی ۱۳ به جایی نرسید. همچنین، در کاپ ۲۷ نیز به شکاف زیاد سطوح فعلی تأمین مالی و آنچه که برای تغییرات اقلیمی نیاز است اشاره شده است.

در این متن کشورهای توسعه یافته ترغیب شده‌اند که به طور قابل توجهی بودجه تأمین مالی اقلیمی را افزایش دهند. همچنین از آنها خواسته شده که انتقال فناوری و ظرفیت‌سازی در موضوع سازگاری را برای کشورهای در حال توسعه سرعت دهند. از دیگر تصمیم‌ها درباره سازگاری میتوان به دعوت کشورهای توسعه یافته برای افزایش مقدار مشارکت خود در دو صندوق کشورهای کمتر توسعه یافته و صندوق ویژه تغییر اقلیم نام برد. در کاپ ۲۶ کشورهای توسعه یافته تعهد دو برابر کردن بودجه سازگاری به ۴۰ میلیارد دلار تا سال ۲۰۲۵ را داده بودند. اما در کاپ ۲۷، این وعده‌ها تکرار نشد و صندوق سازگاری فقط ۲۳۰ میلیون دلار تعهدهای تازه جذب کرد. در برنامه اجرایی کاپ ۲۷ آمده است که نیازها و اولویت‌های کشورهای در حال توسعه در نظر

¹² The Global Goal on Adaptation

13 Intergovernmental Panel on Climate Change

گرفته شود. کشورهای توسعه یافته ترجیح می دهند برای پروژه های کاهش کربن وام بدهند و در صورت امکان، منابع مالی بخش خصوصی را بکار گیرند. اما کشورهای در حال توسعه خواستار کمک های بلاعوض از بودجه های عمومی به ویژه برای اجرای پروژه های سازگاری هستند که به طور معمول اجرای آنها سودی ندارد، اما برای رویارویی با تغییرات اقلیمی ضروری است.

ه-نیازها و شرایط ویژه آفریقا: کشورهای آفریقایی امیدوار بودند که "کاپ ۲۷" نیازهای آنها را برای مقابله با اقدام های اقلیمی به رسمیت بشناسد. چرا که دسترسی این کشورها به حمایت بین المللی فراهم می شد. در این صورت کشورهای کمتر توسعه یافته^{۱۴} شامل ۳۳ کشور آفریقایی و کشورهای جزیره ای کوچک در حال توسعه از شرایط ویژه ای برخوردار می شدند. با این حال پیشنهاد گروه مذاکره ای کشورهای آفریقایی بار دیگر در کاپ ۲۷ رد شد. گروه مذاکره ای کشورهای آمریکای لاتین و کارائیب موسوم به ایلک^{۱۵} بارها خواستار این شدند که باید به همه ی کشورهای آفریقایی اجازه طرح چنین درخواست و ادعایی را بدهند. شیلی به نمایندگی از این گروه پیشنهاد داد فضایی برای گروه ها و مناطق مختلف ایجاد شود تا در مورد نیازهای ویژه خود بحث و مذاکره کنند، اما در مورد این پیشنهاد نیز اتفاق نظر وجود نداشت. در حالی که وعده افزایش تامین مالی برای سازگاری و ایجاد یک صندوق برای ضرر و زیان گام های مهمی هستند، واقعیت عدم پرداخت و تحویل وجوه وعده داده شده باعث می شود بسیاری از رهبران آفریقا در تعامل خود با طرح های آب و هوایی چندجانبه تجدید نظر کنند. چرا که رهبران آفریقایی قصد دارند استراتژی های خود را برای تولید انرژی و سازگاری در راستای اولویت های ملی همچون ایجاد شغل، رشد پایدار و حفاظت از محیط زیست پیش ببرند.

همکاران این شماره: علیرضا اسقانیان، امیرمحمد مغانی، محمدعلی اسلامی، و عباس ملکی

¹⁴ Least developed countries

¹⁵ Independent Association of Latin America and the Caribbean (AILAC)